

soudu novojičinského v Mor. Ostravě ze dne 14. dubna 1921, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným spoluvinou na zločinu krádeže podle §§ 5, 171, 173, 174 II. a), c), 176 II. c) a 179 tr. zák. — mimo jiné z těchto

důvody:

Zmateční stížnost obžalovaného Josefa Č. dovozuje z důvodu čís. 4 § 281 tr. ř., že nalézací soud nepřipustil otázky obhájce stěžovatelova na spoluobžalované Emila K-a a Jana R-a o tom, že byli donuceni bitím a výhrůžkami na policejním komisařství k doznání, že stěžovatel naváděl je ku krádeži, a tím znemožnil obhájci, provésti náležitě svůj úkol. Než výtce nedostává se formálního podkladu. Zmateční důvod čís. 4 § 281 tr. ř. předpokládá, že stěžovatel při hlavním přelíčení učinil návrh, o němž rozhodovati bylo soudu, t. j. senátu, jak plyne z ustanovení § 232 až 238, které přesně rozlišují mezi úkoly předsedy a úkoly senátu a v § 238 tr. ř. příkazují soudnímu dvoru rozhodování o mezitímních otázkách, které nastávají tím, že strany učiní odporující návrhy nebo že předseda nevyhoví návrhu jedné strany, jemuž druhou stranou odporováno nebylo. Směrodatnými v tomto ohledu zápisy protokolu o hlavním přelíčení jest osvědčeno, že — a to pouze po výsledku obžalovaného Jana R. — »otázka obhájce na obžalovaného, který z policistů ho za účelem doznání bil, nebyla předsedou připuštěna«. Spokojil-li se stěžovatel, pokud se týče jeho obhájce s odmítnutím otázky předsedou (§ 249 tr. ř.), aniž žádal, aby dle § 238 tr. ř. rozhodl o připuštění nebo zamítnutí otázky senát, nemůže dovozovati důvod zmatečnosti ani z toho, že předseda otázku nepřipustil, ani z toho, že senát o připuštění otázky nerozhodl.

Čís. 734.

Výrok o nepřislušnosti podle § 261 tr. ř. lze učiniti i tehda, shledá-li soud, že skutek daný v obžalobu již sám o sobě je trestným činem poročním, třebaže obžaloba spatřovala ve skutku pouhý přestupek.

(Rozh. ze dne 14. února 1922, Kr I 170/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního jako nalézacího soudu v Praze ze dne 30. prosince 1921, jímž bylo vyslověno, že se sborový soud prohlašuje nepřislušným ku rozsouzení trestní věci v obžalobu státního zastupitelství v Praze ze dne 18. listopadu 1921 potaženo a že ji odkazuje na soud poroční.

Důvody:

Zmateční stížnost uplatňuje důvod zmatku čís. 6 § 281 tr. ř. z té příčiny, že nalézací soud se prohlásil ku projednání trestní věci nepřislušným a odkázal ji na soud poroční, ač veřejný obžalobce shledal v činu, jehož se stěžovatel dopustil 4. září večer v bytě Jana Č., skutkovou podstatu přestupku dle § 411 tr. zák. a ač výsledky přípravného řízení při hlavním přelíčení řádné změny nedoznaly. Zmateční stížnost jest zřejmě neodů-

vodněnou a nesprávný jest názor, že je nemístno dovolávati se v tomto případě ustanovení § 261 tr. ř., neboť toto prý míří jen na ty případy, kde za líčení přijdou na jevo p o s u d n e z n á m é okolnosti, které pak kvalifikují zažalovaný čin jinak, než činí obžaloba. Dle § 261 tr. ř. má soud vyřknouti, že není příslušným, má-li za to, že skutky, na nichž obžaloba se zakládá, s a m y o s o b ě nebo ve spojení s okolnostmi, které v hlavním přelíčení na jevo vyšly, tvoří zločin nebo přečin před porotu příslušející. Není tedy nutným předpokladem výroku o nepříslušnosti, aby teprve při hlavním přelíčení vyšly na jevo okolnosti, které by skutek, na němž obžaloba se zakládá, kvalifikovaly jako zločin nebo přečin před porotu příslušející, a stačí, aby se soud prohlásil nepříslušným, shledá-li, že skutek, na němž obžaloba se zakládá, již s á m o s o b ě tvoří trestný čin příslušející před porotu. Veřejný žalobce pojal sice v obžalobu skutkový děj, odehravší se 4. září 1921 večer v bytě Jana Č-a, neuplatňuje však veškeré okolnosti děje toho, v nichž nalézací soud shledává právem skutkové známky zločinu nedokonané loupeže, nýbrž jen ony skutkové známky, jež opodstatňují přestupek proti tělesné bezpečnosti dle § 411 tr. zák. Soud je však dle § 267 tr. ř. návrhy žalobcovými vázán jen potud, že nemůže obžalovaného uznati vinným nějakým činem, k němuž obžaloba nesměřovala, a rozhoduje dle svého právního přesvědčení, aniž by byl vázán p o j m e n o v á n í m činu, které ve spisu obžalovacím jest obsaženo (§ 262 tr. ř.). Obžaloba byla podána na základě skutečností, jež byly obsaženy ve spisech a jež také vyšly na jevo při hlavním přelíčení, že státní zastupitelství kvalifikovalo tyto skutečnosti pouze jako přestupek dle § 411 tr. zák., nezbavuje soud práva, aby nabyt podle skutkového děje, jenž položen byl obžalobě za základ a který posuzovati jest — právě tak jako úmysl pachatelův — jako celek, přesvědčení, že čin obžalovaného není pouhým přestupkem, jak za to má veřejný žalobce, nýbrž zločinem, o němž rozhodovati náleží soudu porotnímu. Ježto se obžaloba zakládá na skutkovém ději, odehravším se dne 4. září 1921 o 3/4 10 večer v bytě Jana Č. mezi obžalovaným a Janem Č., a nalézací soud shledal, že dočasný skutek obžalovaného obsahuje veškeré známky skutkové podstaty zločinu před porotu příslušejícího, vyřkl právem svou nepříslušnost (§ 261 tr. ř.).

Čís. 735.

Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).

V tom, že za neprávem zadržovaný předmět požadována byla přemrštěná náhrada, nelze spatřovati »požadování ceny« ve smyslu § 7 lich. zák.

(Rozh. ze dne 16. února 1922, Kr I 184/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona p r á v e m:

Rozsudkem lichevního soudu při okresním soudě v Holicích ze dne 4. února 1921, jímž František J. byl uznán vinným přestupkem dle § 7 čís. 1 zákona ze dne 17. října 1919, č. 568 sb. z. a n., a rozsudkem lichevního soudu při krajském soudě v Chrudimi, jako soudu odvolcího, ze dne 12. března 1921, »pokud jím odvolání obžalovaného do onoho rozsudku